

DARUL FĂRĂ PLATĂ

„Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23)

„Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greseala, căci, dacă prin greseala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți” (Romani 5:15)

Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului (Ezechel 33:11). Dumnezeu vrea ca să vină la El cât mai mulți oameni, de aceea El ne oferă acest dar fără plată: darul de a fi salvați și mântuiți, nu prin faptele noastre, ci prin mila Lui. Ca acest dar să ne poata fi dat, Dumnezeu a fost nevoit să își dea Fiul să moară pentru noi, ca noi să putem fii numiți copii ai Lui. El și-a arătat dragostea față de noi într-un mod atât de minunat: ne-a salvat de la moarte. Așa cum moartea și păcatul au intrat în lume printr-un singur om, tot printr-un singur om, cei mulți au fost făcuți neprihăniți (Romani 5:19), și acest om, prin care ni s-au iertat păcatele, a fost chiar Isus Hristos. El este singurul fără păcat, deci singurul care ar fi putut să moară pentru păcatele întregii lumi.

Acest dar fără plată a dus la împăcarea noastră cu Dumnezeu și astăzi putem avea o relație strânsă cu Tatăl, doar prin

Biserica Creștină Baptistă
“BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro;
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Amalia Blidar
Tehnoredactare: Roxana Tentiş, Dan Matei

El a purtat pacatele noastre
în trupul Sau, pe lemn, pentru ca noi,
fiind morți fata de pacate,
sa trăim pentru neprihanire;
prin ranile Lui ati fost vindecați.

1 PETRU 2:24

Isus Hristos „Isus i-a zis: *Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine*” (Ioan 14:6). Cu toate că am primit acest dar fără plată și acum ne putem numi copii de Dumnezeu, nu înseamnă că viața va fi ușoară mai departe; chiar Isus spune în **Ioan 16:33**: „*În lume veți avea necazuri*” însă tot El continuă „*dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea*”.

El este cu noi în fiecare zi, ne păzește și ne îndrumă pașii pe Calea cea bună și chiar și atunci când noi nu înțelegem de ce unele lucruri se întâmplă într-un anumit fel, diferit de cum am crede noi că este bine, trebuie să ne încredem în Dumnezeu, că odată primite darul fără plată și viața nouă, El a pregătit pentru fiecare un plan minunat, mult mai bun decât planurile noastre:

„*Cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.*” (Isaia 55:9)

Amalia Blidar

Anunțuri

Luni ora 18.00 Ședință de comitet
Joi ora 18.00 Închinare și studiu biblic
Duminică ora 10.00 Serviciu de închinare
Duminică ora 17.00 Serviciu de închinare

„*Voi lauda pe Domnul cât voi trăi, voi lauda pe Dumnezeul meu cât voi fi.*”
(Psalmul 146:2)

An XVIII, Nr. 867 din 9 iulie 2017

EDITORIAL

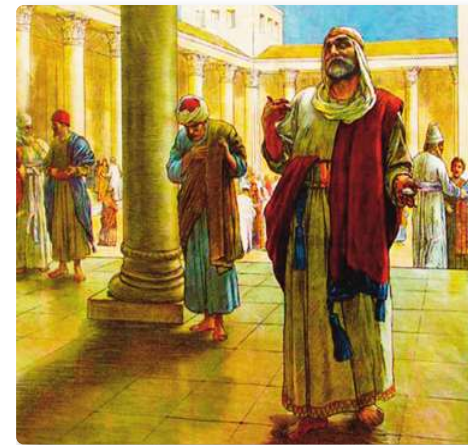
Pastor Daniel Chereji

DIN CUPRINS:

pag. 3 **Oglinda**

pag. 4 **Darul fără plată**

„*Harul, îndurarea și pacea să fie cu voi din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste!*”
(2 Ioan 1:3)

există un fel smintit de exprimare a unei vieți de închinare, care nu are nicio legătură cu așteptările lui Dumnezeu față de noi. Așa se face că, mai rău decât cei care nu se închină deloc, sunt oamenii care consideră că Îl pot păcăli pe Dumnezeu cu o pseudo închinare, numită de Dumnezeu, închinarea sau jertfa nebunilor.

Protagonistii acestui mod de închinare sunt cei care consideră că se pot apropia de Dumnezeu cu superficialitate, lipsiți de discernământ spiritual și fără sfiala însoțită de teama sfântă care se cuvine de fiecare dată când intenționăm să pătrundem în prezența Dumnezeului desăvârșit pentru a ne închina.

Deși omul s-a născut cu o dorință intensă după relație cu Divinitatea, suntem avertizați de Scriptură că nu orice fel de închinare este pe placul lui Dumnezeu. Toți avem nevoie să știm că

Jertfa nebunilor le este atribuită tuturor celor care văd în relația lor cu Dumnezeu, îndeplinirea mecanică a unui ritual și nu sunt însoțiți de

Continuare pag. 2

sentimentul de înfiorare, respect și adorare a Dumnezeului pe care pretind că se pregătesc să-L cinstească.

Acest fenomen nu este niciodată un sporadic și neînsemnat, dimpotrivă, a ajuns să fie practicat pe scară largă de mulțimea celor care clamează că au o legătură cu Dumnezeu.

Numai o minte și o inimă care se lasă cercetate de Duhul lui Dumnezeu vor putea descoperi dacă nu cumva se fac vinovate de păcatul aducerii jertfei nebulilor.

Ori de câte ori nu ne-am apropiat de Dumnezeu cu sfială adâncă, cu spirit sincer, cu conștiința deplină că avem de-a face cu Singurul Dumnezeu Adevărat a cărui mărire și sfințenie sunt absolute, înseamnă că am adus jertfa nebulilor.

Atunci când ne repezim să rostim cuvinte, indiferent de natura lor, fără să fi tăcut mai întâi în fața lui Dumnezeu ca să-L putem auzi pe El vorbind, înseamnă că am adus jertfa nebulilor.

Credința adevărată pe care o descoperim pe paginile Scripturii este o credință în care omul este învățat să tacă pentru ca să-L poată asculta pe Dumnezeu care Îi vorbește. Dacă ne grăbim să vorbim noi mai întâi, nu vom afla ce anume dorește Dumnezeu de la noi, nu vom ști dacă Îi suntem sau nu pe plac și nici nu Îi vom cunoaște intențiile și

voia.

Când ne întâlnim cu Dumnezeu, ființa noastră trebuie să tacă, să facă liniște, să poată auzi vocea Domnului și ceea ce are El să ne spună.

Abia după ce Dumnezeu vorbește, omul știe ce să mărturisească, află ce așteptări are Dumnezeu și care sunt lucrurile din viața lui la care este obligat să renunțe.

Deseori, în practica celor care intră în prezența lui Dumnezeu cu pretenția că I se închină, există atât de multă foială și zgomot încât acelei adunări îi este imposibil să audă glasul Domnului. Cine se întoarce din prezența lui Dumnezeu și a cuvântului Său, cu aceeași viață, cu aceleași patimi, cu aceleași frământări și păcate, a adus jertfa nebulilor.

Să tăcem înaintea Domnului, să vorbim puțin și să-L ascultăm mult, să-L implorăm să ne spună ce avem de făcut și care sunt domeniile în care este nevoie de pocăință și schimbare. Să ne ferim să stăm înaintea Lui în baza meritelor noastre, acceptând mijlocirea perfectă a Domnului Isus Cristos. Când acesta devine felul nostru permanent de a ne raporta la Dumnezeu, înseamnă că ne-am lepădat de practica ingrătă și condamabilă a închinării nebulilor.

pastor Daniel Chereji

Continuare din pag. 1

OGLINDA

„Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lauda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.” (Psalmul 42:5)

Privesc în oglindă, iar pe „pielea” mea văd gânduri. Fiori. Sunet de ceas. Senzația pe care o avem când sângele începe să facă inima să se accelereze. Îngrijorare. Termen limită. Senzație de neputință.

Suntem oameni. Oameni cu o fire păcătoasă, o fire legată de această lume, pre-dispusă la slăbiciuni. Ne facem planuri care nu ne izbutesc. Naștem în noi sentimente pe care nu ar trebui să le simțim. Alegem vise și ne bazăm pe puterile noastre. Ne privim în oglinda noastră și vedem golurile, incapacitatea, defectele și punctele slabe. Privim în jur și decidem că nu există rezolvare, că noi nu putem face nimic. Și avem dreptate. Noi, nu putem. Suntem un abur care piere. Ne lăsăm deznădăjduiți.

O îmbrățișare caldă ne cuprinde. În micimea gândurilor noastre, uităm că mai presus de orice autoritate, de orice vis sau plan, există un Suveran. Ne reamintim cine suntem și care e rolul nostru. La tronul de har, ne proșternem și suntem protejați.

Ce bine e sa te afli sub aripa ocrotitoare... ce bine e sa fii copil de Rege.

„Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem dar cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns.” (1 Timotei 6:7-8)

Dar El, e Dumnezeul atotputernic. Pentru Tatăl nostru, nimic nu e imposibil. Nu există furtună în viața ta și nici zi cu soare pe care El să nu o fi stabilit mai dinainte. La El, găsim scăpare din proble-

mele, gândurile noastre. În oglinda Lui, nu apărem cu toată neputința noastră, ci încoronați cu frumusețe. Slăbiciunea o transformă în putere, atunci când ne amintim să lăsăm greutatea pe umerii Lui. Defectele noastre, le face să fie unelte în planul Său glorios. Gândurile de neliniște le transformă în gânduri de pace. Pentru că Dumnezeul nostru, revarsă asupra noastră mai mult decât visăm sau merităm. Nu ne privește cu ochiul fizic, ci asupra noastră e un val de sânge sfânt și nevinovat. Sângele Mielului, e oglinda noastră.

Căci El, e lumina care reflectă în noi, razele iubirii, razele curăției și face ca noi înșine să devenim lumini strălucitoare. **„Astfel, privesc în oglindă și îl văd pe Dumnezeu ținându-mă în brațele atotputernice, deoarece: Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine.” (Psalmul 56:3)**

Anda Mețac

~ Nu cunosc calea pe care merg, dar cunosc Călăuza care mă conduce. De ce să mă mai tem?

Martin Luther